

DOVER, MONT.

Haloo Selma-täti! Tämä on ensi kerta, kun kirjoitan Toverittareen. En ole nähnyt täältä koskaan kirjoitusta lasten osastossa. Olen vasta hiljan opetellut suomenkieltä. Meille tulee Toveri ja Toveritar. Minä ja veljeni käymme englanninkielistä koulua. Minä olen 12 vuoden ja veli on 10 vuoden vanha. Minä olen viidennessä luokassa ja veljeni Toivo kolmannessa luokassa. Täällä on ollut kylmä ja pitkä talvi. Me asume maalla 5 mailia kaupungista. En osaa vielä oikein hyvin kirjoittaa, joten pyydän, että täti oikeasee väärät paikat.

WÄINÖ Y. LUND.

CRYSTAL FALLS, MICH.

Haloo Selma-täti! Tämä on ensi kerta, kun kirjoitan Toverittareen. Olen 8 vuoden vanha. Täällä on ollut oikein kylmät ilmat, mutta nyt on jo kevät ja aurinko paistaa. Minulla on 3 veljeä ja yksi sisko. Olen kolmannessa luokassa koulussa. Opettajamme nimi on Miss McNeil. Meidän koulussa on 21 oppilasta ja sinne on matkaa kaksi ja puoli mailia.

AGNES PESONEN.

DUNBLANE, SASK.

Haloo Selma-täti! Kirjoitan nyt toisenkin kerran Toverittareen. Olen yhdeksitoista vuoden vanha ja olen vanhin meidän perheen pojista. Vanhin siskoni on viidentoista. En ole saanut käydä koulua koko talvea, kun on pitänyt auttaa isää. Olen käynyt koulua vasta toista vuotta ja olen toisessa luokassa. Täällä on ollut paljon lunta ja kerran satoi vettä oikeen aikalailla keskellä talvea.

Minä tykkään lukea Toverittaresta kaikkien pikku poikain ja tyttöjen kirjeet. Minä hartaasti odotan joka maanantai Toveritarta. Terveisiä kaikille Toverittaren lukijoille.

EINO VAARA.

FAIRPORT HARBOR, OHIO.

Haloo Selma-täti! Nyt minä kirjoitan lasten osastoon, niinkuin lupasin. Olen kiittollinen Selma-tädille siitä että korjaa minun kirjeeni lehteen. Siispä tervehdän Selma-tätiä ja kaikkia Toverittaren lukijoita ja toivotan hauskaa kesää kaikille.

Täällä Fairportissa ei meillä lapsilla ole mitään yhteispyrintöjä. Ei ole sunnuntaikouluakaan. Ei meillä täällä Fairportissa ole säs osaston haalia, mutta sitä rakennetaan. Minä toivon, että kun se valmistuu, niin ruvettaisiin pitämään sunnuntaikoulu siellä. Haali valmistuu tänä keväänä.

REINO RINGMAN.

SAN FRANCISCO, CAL.

Haloo Selma-täti! Tämä on ensi kerta, kun minä kirjoitan Toverittareen. Minä olen 9 vuoden vanha ja minä olen neljännessä luokassa koulussa. Opettajamme nimi on Miss Hellen Cosgove. Lääkärit olivat rokkottamassa lapsia koulussa, mutta ei minua rokotettu.

No hyvää yötä, Selma-täti.

IRJA JALO.

BUTTE, MONT.

Haloo Selma-täti minä olen 9 v. Olen 3 luokassa koulussa. Minä tykkään opettajastani, Miss Dalton'ista. Minun isäni kuoli Bull Shaker kalvannossa v.k. 5 p. Olen nyt äidin kanssa kahden. Xiiti tilasi minulle Toverittaren, josta saan opetella suomenkieltä lukemaan, aikani kuluksi nyt kun ei ole isää enää huvittamassa. Toivoisin ettei keltään toi-

selta pikkutyttöä kuolisi isä, niin aikaseen kun minulta. Valitettavasti niitä kuolee monelta nuoremaltakin pikku tyttöltä, kun minä olen, mutta jäipä minulle hyvä äiti. Kyllä minä tykkäisin lukea noita lasten kirjoituksia tuosta uudesta lehdestäni, ja äiti myös. Meillä on ollut kylmää kevättä. Toivoisin ilmaln pian lämpävään, että pääsisi ulkoilmaan leikkimään.

No, nyt toivotan ensikertalaisena hauskaa kevättä kaikille isoille ja pienille ja erittäinkin Selma-tädille.

ELMA LEHTO.

P. S. Terveisiä sädälle ja tädille, nim. Oskari ja Hanna Lehdolle.

SOINTULA, B.C., CAN.

Nyt tervehdän Selma-tätiä ja Toverittaren lukijoita ensi kertaa. Täällä on ollut lunta jonkun verran, mutta nyt se on mennyt pois. Toivon että sitä ei enään tulsiikaan, kun se tuntuu niin kovin kylmältä. Kouluunkin on niin paha mennä kun on lunta. Minä kuljen veljeni kanssa koulua. Hän on 13 vuoden ikäinen ja minä olen 10 vuotias. Minulla on viisi veljeä ja yksi sisko. Minun kotini on farmilla. Tykkään oikein paljon farmilla asumisesta, kun kesäisin on marjat niin lähellä, ettei tarvitse kuin pikkusen kävellä, kun on jo metsässä. Metsässä minun päiväni kesäisin meikkin kuluvatkin, kun ei ole oikein lähellä toisia tyttöjä. Siellä on hauskaa, kun linnut laulaa ja pensaat on täynnä marjoja. Sitten vielä toinen huppi kesällä on, että saa mennä uimaan. Toivon, että kesä tulisi oikein pian, ja että kaikki Toverittaren lukijat saisivat olla huvittelemassa. Ystävyydellä.

AILI S. TYNJALA.

KUN AURINKO LASKEE

Kirj. Kerttu Leino.

Kun ilma on herttainen ja selkeä, silloin Olympic vuorten huippu näyttää kuin hopea sitä kotini ikkunasta katsellessa. Monet, monet kerrat olen siskoni kanssa seisunut Ikkunan luona ja katsellut keväistä auringon laskua, kun se laskee tuon valkovaipaisen vuoren taa valaen kultiaan sen huipulle.

Monesti, juuri kun aurinko on laskeutunut, vuoren taa, kiiruhtaa sinne pienoinen pilvi, johon aurinko valaa kaikki säteensa värilt. Silloin lakkaa äidin ompelukoneen tasainen pärinä kireittäensä keskellä äiti nostaa katseensa tuota loistavaa näkyä katselemaan. Ja isä, kun hän on juuri menossa ympärillä kädessään lypsämään lehmää, unohtaa hetkeksi tehtävänsä ja seisautuu tielleen katselemaan tätä suurta ja ilmaansa luonnon kuvataulua. Kirkkana päilyy Juanitan lahti, jossa kaunisti kasvutu viihertävä niemeke, joka pistää ulos lahdelle.

Mutta hiljalleen hiipii pois ilta ja vetää mennessään tumman vaipansa kuvataulumme yli peittäen sen näkyvistämmä.

On yö. Kuu vaan nyt valaisee laaksoamme...

Jos en olisi sosialisti, niin taltaisin kadentia sinua Kerttu siitä, että sinulla on noin hyvä opettaja, tuo suuri ihana luonto, jota aina saat katselela kotisi ikkunasta. Katsele sitä, tutki sitä edelleenkin ja anna sen sinulle opettaa suuria asioita. Anna sen luoda sinulle kuvia siitä tulevaisesta yhteiskunnasta, jonka työikäiset taistelujensa kautta luovat itselleen.

SELMA-TÄTI.

ELÄMISEN OIKEUTTA.

(Jatkoa seitsemänneltä sivulta)

— Niin, eikö kummallista, virkoi hän, että liiallinen rikkaus, samoin kuin äärimmäinen köyhyyskin ovat kumpikin turmiollisia ihmiskunnalle. Molemmat syöväät ihmiskunnan elinjuuria ja samalla lannistuttavat henkistä kehitystä. Vain harvat ovat ne yksilöt, jotka sattuma voi tuosta yleisestä säännöstä pelastaa ja olojen turmion ja rappenden välttää.

— Se on tosi, liiaksikin tosi. Kauheaa on köyhyys, mutta kauheampi on ylöllinen rikkaus, joka köyhyydenkin kurjuuden synnyttää, huokasi Eino.

— Ei järkevää ja omallatunnonla varustettu ihminen voi olla kokonaan ilman katkeraa inhoa elämän jakoa kohtaan. Kuinka onkaan ihmiskunta epäedullisesti järjestetty. Mutta mitäs me nyt rasitamme itseämme näillä, kun olet vailla iloa ja huojennusta.

— Niin kai se lie paras, mutta näille totuuskille kuitenkin elämämme perustuu, eikä niitä olosuhteita voi hetkenhuojennuksella poistaa — eikä välttää. Mutta milloin aijot matkustaa?

(Jatk.)

VIINIRYPÄLEEN MUSTA TERTTU

Kirj. Klaudie Parkkonen.

(Jatk.)

Tällä reissulla kiintyi Vladimir niin kovin tuohon tyttöön, että kun he saapuivat kotiin ja Marusjan piti mennä töihin, tuntui hänen olonsa niin ontolta.

Sunnuntaina meni väki kirkkoon. Ilma oli erittäin lämmin ja paisteinen. Hoisesti soivat kirkon kellot. Marusja ei päässyt kirkkoon, hänen piti askaroida. Vladimir ei mennyt lihoiin. Hän oli lukevinaan kirjaa, vaan ajatukset olivat tyttöä. Isäntä meni kirkkoon, mutta emäntä jäi kotiin aivan kuin hänen harmakseen. Häärähti yhtämättä ilman tarkotusta. Marusja ryhtyi perunan kuorimiseen. Vladimir rupesi auttamaan häntä. Vaan hänen kynäveitsensä ja henohiipäiset sormensa eivät vetäneet vertoja sukkeluudessa Marusjan abavottumelle sormille ja isolle veitselle. Tämä oli hauskaa kimpallua, vaan emäntä vei Marusjan toiseen nurkkaan.

Sitten tuli pääsiäinen. Kaikki menivät yöllä kirkkoon. Vladimir myös, mutta ei hän nähnyt siellä Marusjaa. Hän koetti katsella hartuana jumalankuvia ja huulensa sopersi jotain. Vaan kun hän katseli neitsyt Maarian kuvaa, oli sillä Marusjan hahmo ja tätä nimeä taisti hänen huulensaakin kuiskata. Aamulla kun kaikki olivat toivotelleet toisilleen hauskaa pääsiäistä, vaihdellen suudelmaa tavun mukaan, tuli Vladimirin ja Marusjan vuoro. He katsoivat hetken toisilnsa, tytyön poskille tuli kirkaas puna, hän painoi päänsä alas ja puristi äänetonni Vladimirin kättä niin lujasti kovalla kädellään ja katosi joukkoon. Tästä sai naurukainen taas uutta tul-

ta. Hän oli tässäkin siis erilainen kuin muut.

Itäpäivällä joukko koetteli munia lyömällä.... ken enemmän voittaa. Pääsiäismunat olivat värjätty heleään värisiksi. Jotkut onnelliset omistivat jo hatullisen monen värisiä munia. Kun tämä oli loppunut, mentiin kaupunkiin vievälle tielle kävelyille. Tytyt etumaisina joukolla juhlaavaatteissa, pojat takana. Tytyillä oli yllään "sarafan" (venäläinen kansallispuku). Punaista, loistavaa karttuunkangasta, hame ja henkselit ja ompeluskilla kirjailtu pusero ja esiliina. Toisilla valkoiset puserot. Helmiä kaulassa ja nauhat niihin kiinnitetyt takana hehkuu. Pojat punaisessa paidassa, mustat, muutamilla samettihousut ja kiiltovartiset saappaat. Furaskha päässä. Joukon edellä kulki hanurin soittaja, soittaen patkän kerrallaan, jonka jälkeen eräs pojista hiikkasi kimeästi ja heti joukko yhtyi laulamaan.

Vladimir oli kadettipuvussa ja herätti vastaanottelijain huomion. Vaan hän ei huomannut sitä, hän vaan katsoi eturivissä kulkevaa Marusjaa, joka lauloi innosteesti jotain sisällyksetöntä laulua, postet mansikanpunaissina. Punaisten huulien välistä lähti kaksi rivillä valkeita hampaita. Ne olivat niin valkeat, että olisi niiden luullut juurkkään saaneen hyvän kuurauksen, parhaammalla hambaharjalla. Hän näytti aivan uhattaoneen Vladimirin. Tämä enemmän liisäsi kiihkoa kadetin poveen.

Päivä päivältä, aina enemmän ja enemmän hän löysi tuossa tytössä jotain kaunista, ei se ollut ulkonaista kauneutta. Viikot vierivät ja Marusja uudesta yhä useammin kinasteleja työpöllöllä työjohtajan kanssa, selkäsäunalla maksaen sen. Hän hiukan oli jo yrittänyt neuvoa joitakin pyytämään lisää palkkaa, vaan se yksimielisyyden saavuttaminen oli vaikeata.

Silloin Vladimir erään kerran näki Marusjan lähestyvän häntä. Tyttö tuli reippaasti, mutta sittenkin hänen olennossaan oli jotain nöyrää ja pidätettyä. Hän katsoi kaunilla silmillään häneen ja Vladimirista tuntui, että hän hukkuu tuohon katseeseen. Tyttö laski raskaan, voimakkaan käteensä hänen kädelleen, vaan siinä oli jotain siinä puristuksessa, jota itse Marusjakaan ei tiennyt. Se huumaasi äänet kokonaan. Hän aikoi juuri kieton kätensä tytyön ympärille ja puristaa itseään vastaan. Puristaa lujasti, vaan hän toimitui, kun kuuli Marusjan sanovan:

"Herra, isäntämme on mennyt kaupunkiin ja tulee vasta illalla ja emäntä myös. Nyt on meillä päivällishetki. Tulkaa ja puhukaa siitä minun asiastani tytyvälle. Te osaatte paremmin. Te tiedätte mitä minä tarkoitan. Oi tulkaa toki. Katsokaa kuinka he ovat uupuneita, ajatelkaa, että me teemme 17 tuntia työtä päivässä ja sellaisella palkalla."

(Jatk.)

TOINENKIN KAUPUNKI NAISTEN KÄSISSÄ.

Umatilla, Oregon, ei ole enään ainoa kaupunki Yhdysvalloissa, missä naiset ovat ohjaksissa. Keskeisissä kunnallisvalleissa Valley Centerissä, Kansasin valtiossa, valittiin nainen pormestariksi ja myöskin kaikki kaupungin valtuuston jäsenet ja poliisituumari valittiin naisehdokkaista. "Pormestari valittiin naisehdokkaista. Pormestari on "nuori ja kaunis" neiti Avis Francis.